

GA JIJ DE UITDAGING AAN? STUUR JE ALLERBESTE VERHAAL OF GEDICHT(EN) IN VIA WWW.SCHRIJVENONLINE.ORG/ALICE

HEREMIET- KREEFTEN

SAM VAN ZOEST (30) IS FILMMAKER EN SCHRIJFT STUKJES VOOR LANDELIJKE BLADEN OM ZICH VOOR TE BEREIDEN OP EEN ROMAN. DEZE ZOMER GAAT HIJ MEE OP DAS MAG ZOMERKAMP.

EEN HOOGLERAAR KLIMAATWETENSCHAPPEN GAF COLLEGE over heremietkreeften. Die worden naakt geboren en moeten zelf op zoek gaan naar een huisje om zich te beschermen. Vaak zijn dat slakkenhuizen maar steeds vaker ook plakbandrolletjes of doppen van tandpastatubes. Daarna sprak de hoogleraar over de 'sisyfische opgave' waar de mensheid voor staat. Zo noemde hij het echt. 'Nu is het aan jullie om een oplossing te vinden,' besloot hij. Het was zijn afscheidscollege. 'Elke dag zal ik de krant openslaan om te zien hoe het gaat. Succes!' Uit zijn stem klonk hoop noch humor. Het meest memorabel waren de verbijsterde gezichten van mijn studiegenoten. Zo was er het meisje dat protesteerde dat hij de verantwoordelijkheid toch niet bij ons kon leggen terwijl wij toch zeker niet verantwoordelijk waren. En de jongen die schamperde dat het allemaal wel eens wat hoopvoller zou mogen. De hoogleraar had zijn wenkbrauwen opgetrokken. Met een vederlicht draffe was hij de universiteit uitgelopen. Niet zijn probleem.

De week daarop ging ik in klimaattherapie bij een heuse klimaatpsycholoog. Ze vertelde me dat de wereld inderdaad verging en dat ik daar niets aan kon doen. Ik kreeg lessen in ademen en moest op mijn rug liggen om te voelen wat ik voelde. Ik ben haar nog altijd dankbaar.

Soms stel ik me voor hoe de hoogleraar aan de ontbijttafel de krant doorbladert, speurend naar een positief bericht over zijn studenten die erin slagen het tij te keren.

'En?' zal zijn partner vragen. Maar hij zal zijn hoofd schudden.

In 1970 had de hoogleraar geboord in Groenlandse ijskernen. In bevroren luchtbelletjes had hij het CO₂-gehalte van duizenden jaren geleden afgelezen. Daarmee had hij onomstotelijk bewijs gevonden voor de opwarming van de aarde. En hij had de verantwoordelijkheid op zich genomen er een oplossing voor te vinden. Als een heremietkreeft had hij die druk zijn hele carrière op zijn rug meegetorst.

En het protesterende meisje en de jongen, hoe was het hen vergaan? Misschien wel zoals de heremietkreeften. Daarmee was de hoogleraar zijn afscheidsrede immers begonnen: 'De heremietkreeft is altijd op zoek naar een fijner, geschikter huisje. Als hij een beter exemplaar vindt, dan schudt hij het oude van zich af en neemt zijn intrek in het nieuwe. En dat oude huis, wat gebeurt daarmee?'

Hij had teatraal gepauzeerd, één vinger wijzend in de lucht. 'Dat neemt een jonger kreeftje van hem over.'